

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2016/1953

av den 26 oktober 2016

om inrättandet av en europeisk resehandling för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna och om upphävande av rådets rekommendation av den 30 november 1994

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 79.2 c,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Återvändande av tredjelandsmedborgare som inte uppfyller eller inte längre uppfyller villkoren för inresa, vistelse eller bosättning i medlemsstaterna, med full respekt för deras grundläggande rättigheter, särskilt principen om *non-refoulement*, och i överensstämmelse med Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG ⁽²⁾, är en viktig del av de omfattande insatserna för att säkerställa att migrationspolitiken i unionen är trovärdig, välfungerande och ändamålsenlig och för att minska och motverka irreguljär migration.
- (2) Medlemsstaternas nationella myndigheter upplever svårigheter när det är fråga om återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna och som saknar giltiga resehandlingar.
- (3) Att förbättra återvändande- och återtagandesamarbetet med de viktigaste ursprungs- och transitländerna för tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna är viktigt för att öka antalet återvändande, som ligger på en otillfredsställande nivå. I detta avseende är en förbättrad europeisk resehandling för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna av relevans.
- (4) Den nuvarande enhetligt utformade resehandlingen för återvändande av tredjelandsmedborgare, som inrättades genom rådets rekommendation av den 30 november 1994 ⁽³⁾, är inte allmänt accepterad av myndigheter i tredjeländer, bland annat på grund av de otillräckliga säkerhetskraven på resehandlingen.
- (5) Det är därför nödvändigt att verka för att tredjeländer ska godta en förbättrad och enhetlig europeisk resehandling för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna som referenshandling för återvändande.
- (6) En säkrare och mer enhetlig europeisk resehandling för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna (europeisk resehandling för återvändande) bör inrättas för att underlätta återvändande och återtagande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt på medlemsstaternas territorium. De förbättrade säkerhetsdetaljerna och tekniska specifikationerna för den europeiska resehandlingen för återvändande bör göra det lättare för tredjeländer att erkänna handlingen. Handlingen bör därför underlätta genomförandet av återvändanden inom ramen för återtagandeavtal eller andra överenskommelser som unionen eller medlemsstaterna ingått med tredjeländer och inom ramen för återvändanderelaterat samarbete med tredjeländer som inte omfattas av formella avtal.
- (7) Återtagande av egna medborgare är en skyldighet enligt internationell sedvanerätt som alla stater är skyldiga att fullgöra. Identifiering av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna och utfärdande av handlingar,

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 september 2016 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 13 oktober 2016.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna (EUT L 348, 24.12.2008, s. 98).

⁽³⁾ Rådets rekommendation av den 30 november 1994 om antagande av ett enhetligt utformat resedokument för avlägsnande av medborgare i tredje land (EGT C 274, 19.9.1996, s. 18).

inbegripet den europeiska resehandlingen för återvändande, bör, när så är lämpligt, vara föremål för samarbete med diplomatiska representationer och förhandlingar med tredjeländer som ingår återtagandeaftal, antingen med unionen eller med medlemsstaterna.

- (8) Återtagandeaftal som unionen ingår med tredjeländer bör sträva efter erkännande av den europeiska resehandlingen för återvändande. Medlemsstaterna bör sträva efter erkännande av den europeiska resehandlingen för återvändande i bilaterala avtal och andra överenskommelser samt i samband med återvändanderelaterat samarbete med tredjeländer som inte omfattas av formella avtal. Medlemsstaterna bör anstränga sig för att säkerställa att den europeiska resehandlingen för återvändande verkligen används.
- (9) Den europeiska resehandlingen för återvändande bör bidra till minskad administrativ börda och mindre byråkrati för medlemsstaternas och tredjeländers förvaltningar, inklusive konsulära tjänster, samt till att förkorta de administrativa förfaranden som krävs för att säkerställa att tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna återvänder och återtas.
- (10) Denna förordning bör endast harmonisera format, säkerhetsdetaljer och tekniska specifikationer för den europeiska resehandlingen för återvändande och inte harmonisera reglerna om dess utfärdande.
- (11) Innehållet i och tekniska specifikationer för den europeiska resehandlingen för återvändande bör harmoniseras för att säkerställa högt ställda tekniska krav och höga säkerhetskrav, särskilt i fråga om skydd mot hel- och del-förfalskningar. Den europeiska resehandlingen för återvändande bör ha igenkännliga harmoniserade säkerhetsdetaljer. De säkerhetsdetaljer och tekniska specifikationer som fastställs i rådets förordning (EG) nr 333/2002 ⁽¹⁾ bör därför tillämpas på den europeiska resehandlingen för återvändande.
- (12) I syfte att ändra vissa icke väsentliga delar av mallen för den europeiska resehandlingen för återvändande bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) delegeras till kommissionen. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning ⁽²⁾. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.
- (13) I fråga om behandling av personuppgifter inom ramen för denna förordning bör de behöriga myndigheterna utföra sina uppgifter till följd av denna förordning i enlighet med nationella lagar och andra författningar som införlivar Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG ⁽³⁾.
- (14) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark. Eftersom denna förordning utgör, i den mån den är tillämplig på tredjelandsmedborgare som inte uppfyller eller som inte längre uppfyller villkoren för inresa i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 ⁽⁴⁾, en utveckling av Schengenregelverket ska Danmark, i enlighet med artikel 4 i det protokollet, inom sex månader efter det att rådet har beslutat om denna förordning, besluta huruvida landet ska genomföra den i sin nationella lagstiftning.
- (15) Denna förordning utgör, i den mån den är tillämplig på tredjelandsmedborgare som inte uppfyller eller som inte längre uppfyller villkoren för inresa i enlighet med förordning (EU) 2016/399, en utveckling av de bestämmelser i

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 333/2002 av den 18 februari 2002 om fastställande av en enhetlig modell för blad för påförande av visering som utfärdas av medlemsstaterna för personer som innehar resehandlingar som inte erkänns av den medlemsstat som utfärdar bladet (EGT L 53, 23.2.2002, s. 4).

⁽²⁾ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 av den 9 mars 2016 om en unionskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna) (EUT L 77, 23.3.2016, s. 1).

Schengenregelverket i vilka Förenade kungariket inte deltar i enlighet med rådets beslut 2000/365/EG ⁽¹⁾. Förenade kungariket deltar därför inte i antagandet av den här förordningen, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket. Dessutom följer det av artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, att Förenade kungariket inte deltar i antagandet av den här förordningen, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.

- (16) Denna förordning utgör, i den mån den är tillämplig på tredjelandsmedborgare som inte uppfyller eller som inte längre uppfyller villkoren för inresa i enlighet med förordning (EU) 2016/399, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG ⁽²⁾. Irland deltar därför inte i antagandet av den här förordningen, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland. Dessutom följer det av artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, att Irland inte deltar i antagandet av den här förordningen, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.
- (17) När det gäller Island och Norge utgör denna förordning, i den mån den är tillämplig på tredjelandsmedborgare som inte uppfyller eller som inte längre uppfyller villkoren för inresa i enlighet med förordning (EU) 2016/399, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ⁽³⁾, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 i rådets beslut 1999/437/EG ⁽⁴⁾.
- (18) När det gäller Schweiz utgör denna förordning, i den mån den är tillämplig på tredjelandsmedborgare som inte uppfyller eller som inte längre uppfyller villkoren för inresa i enlighet med förordning (EU) 2016/399, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ⁽⁵⁾, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG ⁽⁶⁾.
- (19) När det gäller Liechtenstein utgör denna förordning, i den mån den är tillämplig på tredjelandsmedborgare som inte uppfyller eller som inte längre uppfyller villkoren för inresa i enlighet med förordning (EU) 2016/399, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ⁽⁷⁾, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU ⁽⁸⁾.
- (20) Eftersom målen för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av den föreslagna åtgärdens verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i

⁽¹⁾ Rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 131, 1.6.2000, s. 43).

⁽²⁾ Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20).

⁽³⁾ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

⁽⁴⁾ Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

⁽⁵⁾ EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

⁽⁶⁾ Rådets beslut 2008/146/EG av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 1).

⁽⁷⁾ EUT L 160, 18.6.2011, s. 21.

⁽⁸⁾ Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19).

enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

- (21) I syfte att fastställa enhetliga villkor och säkerställa tydliga principer, är det lämpligt att denna akt antas i form av en förordning.
- (22) Medlemsstaterna bör iaktta sina respektive förpliktelser enligt internationell rätt och unionsrätt, särskilt Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet skyddet vid avlägsnande, utvisning och utlämning som föreskrivs i artikel 19 i stadgan och den skyldighet som avses i artikel 24.2 i stadgan.
- (23) Rådets rekommendation av den 30 november 1994 bör därför upphävas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte

I denna förordning inrättas en enhetlig europeisk resehandling för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna (europeisk resehandling för återvändande), särskilt dess format, säkerhetsdetaljer och tekniska specifikationer.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning avses med

1. *tredjelandsmedborgare*: tredjelandsmedborgare enligt definitionen i artikel 3.1 i direktiv 2008/115/EG,
2. *återvändande*: återvändande enligt definitionen i artikel 3.3 i direktiv 2008/115/EG,
3. *beslut om återvändande*: beslut om återvändande enligt definitionen i artikel 3.4 i direktiv 2008/115/EG

Artikel 3

Europeisk resehandling för återvändande

1. Formatet för den europeiska resehandlingen för återvändande ska överensstämja med den mall som fastställs i bilagan. Den europeiska resehandlingen för återvändande ska innehålla följande information:
 - a) För- och efternamn, födelsedatum, kön, medborgarskap, särskilda kännetecken och, om uppgifterna är kända, tredjelandsmedborgarens adress i det mottagande tredjelandet.
 - b) Ett fotografi av tredjelandsmedborgaren.
 - c) Utfärdande myndighet, datum och plats för utfärdande samt giltighetstid.
 - d) Information om tredjelandsmedborgarens avresa och ankomst.
2. Den europeiska resehandlingen för återvändande ska utfärdas på ett eller flera av de officiella språken i den medlemsstat som utfärdar beslutet om återvändande och, om så är lämpligt, även tillhandahållas på engelska och franska.
3. Den europeiska resehandlingen för återvändande ska vara giltig för en enda resa under tiden fram till dess att den tredjelandsmedborgare som är föremål för ett beslut om återvändande som utfärdats av en medlemsstat ankommer till det mottagande tredjelandet.
4. I tillämpliga fall får ytterligare handlingar som krävs för tredjelandsmedborgares återvändande bifogas den europeiska resehandlingen för återvändande.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 6 med avseende på ändring av formatet för den europeiska resehandlingen för återvändande.

Artikel 4

Tekniska specifikationer

1. Säkerhetsdetaljer och tekniska specifikationer för den europeiska resehandlingen för återvändande ska vara de som fastställts i artikel 2 i förordning (EG) nr 333/2002.
2. Medlemsstaterna ska till kommissionen och övriga medlemsstater översända ett provexemplar av den europeiska resehandlingen för återvändande som upprättats i enlighet med denna förordning.

Artikel 5

Avgifter för utfärdande

Den europeiska resehandlingen för återvändande ska utfärdas utan kostnad för tredjelandsmedborgaren.

Artikel 6

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 3.5 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 7 december 2016.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 3.5 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artikel 3.5 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 7

Upphävande

Rådets rekommendation av den 30 november 1994 ska upphöra att gälla.

Artikel 8

Översyn och rapport

Senast den 8 december 2018 ska kommissionen se över och rapportera om det faktiska genomförandet av denna förordning. Översynen av denna förordning ska införlivas i den bedömning som föreskrivs i artikel 19 i direktiv 2008/115/EG.

*Artikel 9***Ikraftträdande**

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 8 april 2017.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Strasbourg den 26 oktober 2016.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

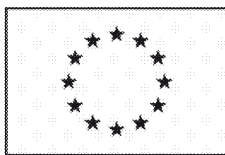
Ordförande

På rådets vägnar

I. LESAY

Ordförande

BILAGA

Medlemsstatens namn

Europeisk resehandling för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna

Utfärdande myndighet:

Dokumentnr:

Giltig för en resa från:

till:

Samtliga förnamn:

Samtliga efternamn:

Födelsedatum:

Kön:

Samtliga medborgarskap:

Särskilda kännetecken:

Adress i det mottagande tredjelandet (om den är känd):

Plats för utfärdande:

Datum för utfärdande:

Namnteckning:

FOTO

STÄMPEL